

РЕШЕНИЕ

№ 4349

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6883** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл .АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ

Образувано е по искова молба на М. Т. Г. от [населено място] срещу БНБ за заплащане на претърпени имуществени вреди в размер на 180 113,14 лева- главница и представляваща разлика между вложенията на ищеца в К. и изплатеният му гарантиран размер на вземанията за периода от 20.06.2014 година до 19.06.2019 година, ведно с мораторна лихва за забава в размер на 91 422,67 за периода от 20.06.2014 година до 19.06.2019 година, както и законната лихва за забава от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, настъпили в резултат на неупражнен надзор и контрол на К. на основание чл.203,ал.1, чл.204,ал.4 от и чл.4 от ДФЕС.

В исковата молба се развиват подробни доводи за основателност и доказаност на исковата претенция и се иска да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Заявява претенция за присъждане на разноски.

В съдебно заседание, ищецът- М. Т. Г. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява лично и поддържа исковата молба на заявените основания. Наред с това исковата му молба се поддържа от адвокат С., редовно упълномощен, които заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска- БНБ редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат Г. редовно упълномощен, който оспорва исковата молба

като неоснователна и недоказана, и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно неоснователността на исковата молба развива в представената по делото писмена защита.

СГП редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор М., която изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Писмо, вх. № 4098/14 г., на 20 юни 2014 година Директорите на [фирма] уведомили БНБ, че предвид наличните средства на банката по сметки и в брой, те няма да бъдат достатъчни за изпълнение на задълженията на банката в най-близко време. С Писмо от същия ден, Директорите на [фирма] уведомили БНБ, че към 12.06 часа на 20.06.2014 година е преустановено разплащането и всички банкови операции. Направено е искане банката да бъде поставена под специален надзор. Искането е мотивирано с предизвикана загуба на доверие, масова паника сред вложителите и проблеми с ликвидността, което предизвиквало затруднения в изпълнението на паричните задължения към вложителите. С последващо Писмо от същата дата, [фирма] уведомила БНБ, че е преустановила разплащанията и всички банкови операции.

С Решение № 73/20.06.2014г. на Управителния съвет /УС/ на БНБ, на основание чл.115, ал.1, т.2 и 3, чл.116, ал.1, ал.2, т.2, 3, 6 и 7, във връзка с чл.103, ал.2, т.24 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/, [фирма] е поставена под специален надзор, поради опасност от неплатежоспособност, за срок от три месеца. Със същото решение са назначени квестори, спряно е изпълнението на всички задължения на [фирма] ограничена е дейността ѝ, членовете на управителния и надзорния ѝ съвет са отстранени от длъжност, и акционерите, притежаващи повече от 10 на сто от акциите, са лишени от право на глас. БНБ възложила на квесторите да осигурят пълен анализ и оценка на активите и пасивите на банковата група от независим външен одитор в срок от десет дни.

На 25.06.2014 година на [фирма], [фирма] и [фирма] била възложена частична проверка на активите на „К.“, която се отнасяла главно до кредитния и инвестиционния портфейл, и имала за цел да даде оценка за състоянието и качеството на 95,4% от кредитния и 99,1 % от инвестиционния портфейл на [фирма], както и ограничен анализ на пасивите на банката. При проверката било установено, че за определена категория кредитополучатели /по кредити с общ размер 3,5 млрд.лв. от общ кредитен портфейл в размер на 5,4 млрд.лв./ липсва съществена информация за финансовото им състояние и/или целевото усвояване на кредита. Установени са съществени индикации за кредитен риск относно възстановимостта на кредитни експозиции в тази категория, което би могло да доведе до съществени обезценки, но поради недостатъчна информация одиторите не са коментирали размера на необходимите допълнителни обезценки.

С Решение № 82/30.06.2014 година с цел оптимизиране на разходите на банката по привлечените средства, на основание чл.115, ал.1 и ал.2, т.2 и 3 и чл.116, ал.2, т.1, вр.чл.103, ал.2, т.24 от ЗКИ и чл.16, т.16 от ЗБНБ, считано от 01.07.2014г., УС на БНБ намалил лихвените проценти по депозити на [фирма] до средния им пазарен размер за банковата система по видове и валути. Съгласно приложение към решението,

лихвеният процент за банковата система без [фирма] по депозити, договорени за ползване след предизвестие е 2,59%.

На 25.07.2014 година в изпълнение на чл.121 от ЗКИ квесторите на [фирма] представили Доклад за текущото състояние на банката, публикуван на страницата на БНБ-http://bnb.bg/bnbweb/groups/public/documents/bnb_pressrelease/pr_20140731_a1_bg.pdf

Според този Доклад, още на 20.06.2014 година при проверка на перото "други активи" в ежедневната оборотна ведомост на банката е констатиран необичайно голям разчет на стойност около 205 милиона в левова равностойност, като операцията била взета на база протокол-разписка от 19.06.2014 година, според който [фирма] (мажоритарен акционер в К.) потвърждава получаването и задължението си към [фирма] на суми в различни валути с обща левова равностойност 205 887 хил. лева. Според същия протокол-разписка, дължимите суми следвало да бъдат възстановени до 30.06.2014г. За това вземане квесторите са уведомили БНБ с Докладна записка № 83229/08.07.2014г. От Доклада на квесторите се установява още, че към 30.06.2014 година финансовият резултат на [фирма] бил загуба, в размер на 65283 хил. лева, при реализирана печалба към 31.05.2014г. на стойност 14997 хил. лева. Основен фактор за отчетената загуба за месец юни били начислените през месеца провизии от обезценка на кредити в размер на 95 907 хил.лв. Към 30.06.2014 година сумата на активите на [фирма] е 6 896 212 хил. лв. и сравнено с края на месец май е със 741 352 хил.лв. (9,7%) по-малко. По-съществените промени в активите на банката основно засягали ликвидните активи - намалявали паричните средства и паричните наличности, ценните книжа и вземанията от банки. През м.юли 2014 година на одиторите, извършили частичната проверка, е възложена цялостна оценка на всички активи на [фирма], за срок до 20.10.2014г., въз основа на която да се извърши обезценка на активите и намаляване на собствения капитал.

С Решение № 114/16.09.2014г. УС на БНБ констатирал, че към момента продължават да са налице условията и предпоставките, довели до поставяне на К. под специален надзор, тъй като банката продължавала да изпитва остър недостиг на ликвидност за възстановяване на банковата си дейност и за изпълнение на задълженията си към депозантите и други кредитори, поради което действието на всички мерки, наложени с Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ -за поставяне на банката под специален надзор и тези по Решение № 82/30.06.2014г. на УС на БНБ - за намаляване на лихвените проценти по депозитите, било продължено до 20.11.2014г. На осн. чл.107, ал.3 от ЗКИ, на квесторите на К. било указано най-късно до 20.10.2014г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на К., а до 31.10.2014г. да представят в БНБ отчет за капиталовата адекватност на К. на база изготвената пълна оценка на активите, след което на база резултатите от тази оценка, да бъде взето окончателно решение относно К.. На 20.10.2014г. квесторите на К. внесли в БНБ докладите на [фирма], [фирма] и [фирма], като заключението на одиторите било за необходимост от обезценки на активи на К. в общ размер на 4222 млн. лв. Докладите са приети с Решение № 133/21.10.2014г. на УС на БНБ.

На 04.11.2014г. в изпълнение на Решение № 133/21.10.2014г. на УС на БНБ, квесторите на К. внесли в БНБ финансовите и надзорни отчети на К. към 30.09.2014г., въз основа на които УС на БНБ установил отрицателна стойност на собствения капитал на К. в размер на минус 3745313 хил.лв., определен според Регламент (ЕС) № 575/2013г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и

инвестиционните посредници, както и че банката не отговаря на капиталовите изисквания съгласно Регламент (ЕС) № 575/2013г. В последствие В допълнение, с писмо от 05.11.2014г. квесторите на К. уведомили БНБ, че след датата на поставяне на банката под специален надзор до 31.10.2014г. вкл., в К. са постъпили уведомления за цесии на вземания, сключени между клиенти на банката, и волеизявления за прихващане на задължения към банката с вземания към нея, придобити по договори за цесия, но дори всички уведомления за цесии и прихващания да бъдат осчетоводени в счетоводните регистри на банката, финансовият резултат на К. към 30.09.2014г. би останал отрицателна величина.

С Решение № 138/06.11.2014 г. на основание чл.36, ал.2, т.2, чл.103, ал.1, т.1, чл.103, ал.2, т.25 и чл.151, ал.1, пр.1 от ЗКИ и чл.16, т.15 от ЗБНБ, БНБ отнела лиценза на К. издаден с Решение на УС на БНБ № 24/21.01.1994г. Съгласно т.2 и т.3 от това решение, на основание чл.9, ал.1 и ал.6 от Закона за банковата несъстоятелност, следвало да бъдат предприети действия за подаване на искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност, както и да бъде уведомен ФГВБ. С Решение № 61/18.11.2014г. Управителният съвет на ФГВБ определил девет обслужващи банки за изплащане на гарантираните влогове, както и изплащането да започне на 04.12.2014г.

С Решение №664/22.04.2015 година на СГС, постановено по т. дело № 7549/2014 година е обявена неплатежоспособността на [фирма] определена е начална дата на неплатежоспособността на [фирма] 06.11.2014 година, обявена е в несъстоятелност [фирма]. Решението на СГС е отменено от страна на САС в частта, в която е определена началната дата на неплатежоспособността, като е определена начална дата на неплатежоспособността на "К." 20.06.2014 година.

От представеното Банково удостоверение от страна на [фирма] е видно, че ищецът е имал открита една сметка в [фирма] в евро, като салдото по сметката към 05.11.2014 година е в размер на 317 811,88 евро, капитализирана лихва към 06.11.2014 година 14 760,26 евро.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни

органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора, исковите по ал.1 се разглеждат по реда, установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увреждания срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презюмира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Но отговорността на държаната не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание

Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава [/чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

От доказателствата по делото е видно ,че ищецът е бил титуляр на открита смета-Безсрочен депозит в щатски долари, открит на 08.10.2008 година , а с Анекс № 38753 към Рамков договор за платежни услуги за потребители за откриване на банкова сметка при условията на преференциален безсрочен депозит, а вредите се претендират от бездействие на БНБ, породено от неупражнен контрол от 20.06.2014 година, когато [фирма] е спряла плащанията и ищецът е бил поставен в невъзможност да ги ползва и да има достъп до парите си.

Правната регламентация на БНБ се намира в Закона за БНБ, в чиито чл. 1, ал. 1 и чл. 2, ал. 6 ЗБНБ, е посочено, че Българската народна банка е централната банка на Република България, тя е юридическо лице и регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в РБ.Основната цел на Българската народна банка е да

поддържа ценовата стабилност чрез осигуряване стабилността на националната парична единица и провеждане на парична политика в съответствие с изискванията на този закон. Българската народна банка съдейства за създаването и функционирането на ефективни платежни системи и осъществява надзор върху тях (чл.2, ал.4), Българската народна банка има изключителното право да емитира банкноти и монети в страната (чл.2, ал.5), Българската народна банка регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защита интересите на вложителите (чл.2, ал.6) Имуществото на БНБ като специфична и автономна институция, която извършва стопанска дейност, за разлика от всички останали държавни органи и учреждения, е отделно от това на държавата, т.е. то е собствено на банката. В чл. 55. ал. 1 от Закона за БНБ изрично е посочено, че "БНБ има право на собственост върху притежаваните от нея вещи. която е отделна от държавната собственост и когато са налице условия за отговорност на БНБ за вреди (а тя отговаря за репарирането им със собственото си имущество по общия ред, а не държавата. В мотивите към ЗОДВПГ (заглавието на закона е изменено на ЗОДОВ с ДВ, **бр. 30/11.04.2006 г.**, в сила от 12.07.2006г.) изрично е посочено "държавата не носи отговорност за вреди, причинени от действията и актовете на длъжностни лица в стопански организации, в т.ч. и когато те са резултат на упражняването на предоставени им държавни функции.

Обстоятелството, че БНБ осъществява надзор върху дейността на търговските банки- по аргумент от разпоредбата на чл.41,ал.3 от ЗБНБ- определя с наредба задължителните минимални резерви, които банките са длъжни да поддържат при нея, метода за изчисляването им, както и условията и случаите за плащане на лихва върху тях и утвърждава с наредба други условия и изисквания за поддържане стабилността на кредитната система, не я прави част от държавната администрация, а от там и не и придава качество на административен орган, както и орган, натоварен с административни правомощия по смисъла на параграф 1 ,т.1 от ДР на АПК,според която разпоредба- "Административен орган" е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон.. "Организация" според определението , дадено в параграф 1,т.2 от ДР на АПК е юридическо лице или сдружение на юридически или физически лица, което е организационно обособено въз основа на закон.БНБ не е и орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт- тя не е сред изрично и изчерпателно посочените в чл. 19, ал. 2, 3 и 4 ЗА централни и териториални органи на изпълнителната власт, нито представлява администрация, подпомагаща орган на изпълнителната власт по смисъла на чл. 34, чл. 36 и чл. 38 ЗАдм. БНБ не е орган на бюджетна издръжка и не е част от разпоредителите с държавния бюджет, съгласно ежегодните закони за държавния бюджет на Република България. Централната банка не е част от системата на публичните финанси по смисъла на чл. 3 от Закона за публичните финанси (ЗПФ), тъй като не представлява бюджетна организация съобразно легалната дефиниция, съдържаща се в § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на ЗПФ/ според която "Бюджетни организации" са всички юридически лица, чиито бюджети се включват в държавния бюджет, в бюджетите на общините, в бюджетите на социалноосигурителните фондове, както и всички останали юридически лица, чиито средства, постъпления и плащания се включват в консолидираната фискална програма по силата на нормативен акт или по реда на чл. 171. БНБ не е и няма как да бъде разпоредител с бюджет съгласно чл. 11, ал. 1, 3, 6-8 ЗПФ.Бюджетът на БНБ не се урежда в годишния Закон за държавния бюджет, включително в Закона за държавния бюджет на Р България за 2014 година/ когато се твърди,че БНБ е

бездействала именно порез 2014 година. БНБ се самоиздържа от дейностите, предвидени в ЗБНБ, като съгласно чл. 8, ал. 4 от този закон тя внася всяка година остатъка от годишното превишение на приходите над разходите в приход на държавния бюджет. Съгласно чл. 48, ал. 1 ЗБНБ, разходите на БНБ се извършват съобразно годишния бюджет, приет от УС на БНБ. Бюджетът на БНБ не е част от държавния бюджет и БНБ е независима от изпълнителната власт и не е част от нея, съгласно чл. 44 ЗБНБ /При упражняване на правомощията и изпълнение на задълженията си по този закон Българската народна банка, управителят и членовете на управителния съвет са независими и нямат право да искат или да приемат указания на Министерския съвет и на други органи и институции. Министерският съвет и другите органи и институции нямат право да дават указания на Българската народна банка, на управителя или членовете на управителния съвет.

Държавните учреждения са бюджетно финансирани, което предполага планирането и управлението на предоставените им средства да се извършва по правилата, предвидени в специални нормативни актове: бюджетните закони, [Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор](#), [Закона за вътрешния одит в публичния сектор](#), както и множеството приложими подзаконови нормативни актове. Сключват сделки с граждани и фирми по ред и правила, съществено различаващи се от тези, валидни за техните съконтрахенти ([Закона за обществените поръчки](#), [Закона за концесиите](#) и др.). Финансовите параметри на участието на държавните учреждения в гражданския оборот по граждански и търговски сделки е в зависимост от предвидените им с бюджета приходи и разходи, които подлежат на постоянен контрол от Сметната палата и органите за финансов одит.

Но нормата на чл.203, ал.1 и ал.2 от АПК е изменена - ДВ, бр.77 от 2018г., в сила от 01.01.2019г., съгласно която, исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от "очевидно нарушаващи правото на Европейския съюз" актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, да се разглеждат по реда на Глава единадесета от АПК "Производства за обезщетения", както и че за неуредените въпроси за имуществената отговорност ще се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушаване на правото на Европейския съюз, **съобразявайки вече трайно установената практика на ВАС/ изразена в редица съдебни решения от месец 06.2021 година до настоящия момент/ въпреки, че съдебният състав до този момент е приемал в редица свои съдебни решения, че БНБ не е административен орган съответно на това, че отношенията между вложителите и [фирма] не са административни, а облигационни, следва да се съобрази с утвърдената практика на ВАС и на тази плоскост** БНБ е надлежен ответник по иска в производството по обезщетяване на вреди по реда на ЗОДОВ, макар, че БНБ не е административен орган по смисъла на §1, т.1 от ДР на АПК, тя е държавен орган, а принципът за отговорност на държавите членки е валиден във всеки случай, когато държава членка наруши правото на ЕС, независимо от това кой е държавният орган, чието действие или бездействие е в основата на неизпълнението на задължението. Съгласно т.2 от ТП № 2/2014 от 19.05.2015 година на ОС на Гражданската колегия на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС, разграничителният критерий за приложимия правен ред (ЗОДОВ или чл.45-49 от ЗЗД) при претенции за вреди от дейност на органи, които не са част от изпълнителната власт, е основният характер на дейността на органа, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. Когато вредите са причинени при или повод изпълнение на административна дейност, компетентни са административните съдилища.

В Решение №12020/24.11.2021 година, постановено по адм. дело №4192/2018 година по описа на ВАС- Трето отделение е посочено, че „, че към датата на

предявяване на исковата молба, в българското законодателство липсват специални процесуални норми, регламентиращи реда за реализиране отговорността на държавата за вреди, причинени в резултат на нарушаване на правото на Европейския съюз.

Съгласно чл. 4, §3 от Договора за Европейския съюз, по силата на принципа на лоялното сътрудничество, Съюзът и държавите членки, при пълно взаимно зачитане, си съдействат при изпълнението на задачите, произтичащи от Договорите. Държавите-членки взимат всички общи или специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнение на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза, съдействат на Съюза при изпълнението на неговите задачи и се въздържат от всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на Съюза. Цитираната разпоредба на ДЕС не предвижда иска за ангажиране отговорността на държавата за нарушаване на правото на ЕС, но материално-правните му предпоставки са изведени ясно в практиката на Съда на ЕС, който приема, че принципът на извъндоговорната отговорност на държавите-членки за нарушение на правото на ЕС е присъщ на системата на Договорите, на които се основава Съюза. Правната възможност да се ангажира отговорността на всяка държава-членка за вреди от нарушаване на правото на Съюза произтича от чл. 4, §3 ДЕС и принципа на лоялното сътрудничество.

Правото на ЕС не предвижда процесуалните правила и компетентния национален съд за разглеждане на спорове по повод посочената по-горе отговорност, а предоставя това правомощие на държавите-членки в съответствие с принципа на процесуална автономия, ограничени от принципите на равностойност и ефективност. Освен това, правото на достъп до съд и на ефективна съдебна защита са изрично закрепени в чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Макар определянето на компетентните юрисдикции и на процесуалния ред за предявяване на иск за отговорност на държавата на основание правото на Съюза да попада в обхвата на процесуалната автономия на държавите-членки, те са длъжни да отстранят по реда на националното право последиците от причинените от държавата вреди, при това при спазване на принципите на ефективност, налагащ националните процесуални правила да гарантират ефективна защита на предоставените от общностното право права и на равностойност, изискващ националното право да предостави на всеки основан на общностна разпоредба иск процесуално третиране, което да е поне толкова благоприятно, колкото е благоприятно третирането, предвидено за сходни искове, основани на вътрешното право.

Правото на Съюза предвижда също, че задължението за поправянето на вредите съществува във всички хипотези на нарушаване на правото на Съюза от държава-членка, при това независимо кой е публичният орган, извършил нарушението, и кой е публичният орган, който съгласно правото на съответната държава по принцип носи отговорност за поправянето на вредите. Изискванията за прилагане на отговорността на държавата за вреди, причинени на частноправни субекти, вследствие нарушение на общностното право, принципно не трябва да се различават от тези, които уреждат отговорността на Общността при сравними обстоятелства. Защитата на правата, които частноправните субекти извличат от общностното право, не може да се изменя в зависимост от националната или общностната същност на органа, който е причинил вредата.

Както следва и от Решението по дело C-571/16, националният съд е този, който следва да определи пред кой съд и по кой ред трябва да се разгледа предявеният иск. Основният въпрос, на който следва да бъде отговорено в тази връзка, е дали задължението на БНБ по чл. 1 §3, i) от Директивата е административно и в тази връзка действа ли БНБ като административен орган по смисъла на §1, т. 1 ДР на

АПК.

Българска народна банка функционално и организационно не принадлежи към системата на администрацията. Тя се отчита пред Народното събрание, което, наред с Президента, избира ръководните ѝ органи. Управление „Б. надзор“ на БНБ се ръководи от подуправител, избран от Народното събрание. Независимостта на БНБ е изрично прогласена в чл. 44 от ЗБНБ, съгласно който, в редакцията към момента на настъпване на твърдените вреди, при упражняване на правомощията и изпълнение на задълженията си по този закон Българската народна банка, управителят и членовете на управителния съвет са независими и нямат право да искат или да приемат указания на Министерския съвет и на други органи и институции. Министерският съвет и другите органи и институции нямат право да дават указания на Българската народна банка, на управителя или членовете на управителния съвет. Същевременно обаче, Българска народна банка е публично-правен орган, на когото са възложени публичноправни функции, главната сред които е да поддържа ценовата стабилност чрез осигуряване стабилността на националната парична единица и провеждане на парична политика в съответствие с изискванията на закона. Наред с тази основна цел на БНБ, на нея е възложен и надзорът на кредитните институции, съгласно чл. 1, ал. 2 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/. Във връзка с надзорните правомощия на БНБ, тя може да издава индивидуални административни актове, които подлежат на съдебен контрол - чл. 151, ал. 3 ЗКИ.

Следователно, принципната независимост на БНБ и разграничаването ѝ от системата на администрацията не изключват обстоятелството, че на нея са възложени конкретни административни правомощия именно по ЗКИ, във връзка с които БНБ извършва административна дейност. Това означава, че в определени хипотези БНБ действа като носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, и в това си качество и в тези случаи представлява административен орган по смисъла на §1, т. 1 ДР на АПК. Това е съобразено и във връзка с предвидената подсъдност на оспорванията срещу актове на органи на БНБ, съгласно чл. 132, ал. 2, т. 3 АПК.

Правомощието по чл. 1, §3 i) от Директивата е възложено на „съответния компетентен орган“ на държавата-членка, който е именно БНБ. Тя е натоварена с изключителна компетентност да регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защитата интересите на вложителите – чл. 2, ал. 6 ЗБНБ. БНБ е компетентният орган за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл. 4, пар. 1, т. 40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 25.06.2013 г., а възложеното ѝ в чл. 13 и чл. 36 ЗКИ правомощие да издава и отнема лицензи на банки е естествено продължение на надзорната дейност върху тях. При тази своя дейност БНБ осъществява властнически правомощия, като разполага с решаващи, регулиращи и санкциониращи функции спрямо банките.

Освен това, предвид обективния характер на извъндоговорната отговорност на държавата за вреди от нарушения на правото на ЕС, редът за ангажиране на деликтната отговорност по реда на чл. 45-49 от ЗЗД е неприложим. В Решението по делото C-571/16, СЕС изрично сочи, че разпоредбата на чл. 4, §3 ДЕС, както и принципите на равностойност и ефективност, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение за вреди от нарушаване на правото на ЕС зависи от спазването на допълнително условие, а именно вредата да е причинена умишлено от съответния държавен орган.

В контекста на посочените стандарти, на чл. 4, §3 от ДЕС и на принципите на равностойност и ефективност, както и на тълкуването дадено с Решението по дело

C-571/16, следва да се приеме, че искът, с който е сезиран Административен съд – София-град, макар и предявен преди измененията на ЗОДОВ и АПК /ДВ бр.94 от 2019 г./, следва да бъде разгледан по реда на чл. 203-207 АПК, в съответната им редакция, срещу надлежния ответник Българска народна банка, във връзка с възложените му административни правомощия по надзор върху кредитните институции.

Несъмнено БНБ е натоварена с изключителна компетентност да регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защитата интересите на вложителите - чл.2, ал.6 ЗБНБ. БНБ е компетентният орган за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл.4, пар.1, т.40 от Регламент (ЕС)№ 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 25.06.2013 година, а възложеното ѝ в чл.13 и чл.36 ЗКИ правомощие да издава и отнема лицензи на банки е естествено продължение на надзорната дейност върху тях и при тази своя дейност БНБ осъществява властнически правомощия-разполага с решаващи, регулиращи и санкциониращи функции спрямо банките, а отношенията по повод надзора с частноправните субекти, клиенти на тези банки, не са равнопоставени - В този смисъл Определение № 18/07.04.2017г. по дело № 15/2017г. на смесен Петчленен състав на ВКС и ВАС. Това следва и от разрешението дадено в т. 5 от Диспозитива на Решението по дело C-571/16 на СЕС, че разпоредбата на чл.4, пар.3 ДЕС, както и принципите на равностойност и ефективност, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение зависи от спазването на допълнително условие, вредата да е причинена умишлено от съответния държавен орган. Наличието на виновно поведение е елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане, при липсата на който не може да се ангажира отговорността и да се претендира обезщетение, но в контекста на отговорността от нарушение на правото на ЕС, понятието "виновно поведение" надхвърля понятието "достатъчно съществено нарушение", изведено от решението на Съда по обединени дела V. du P. F. Действително умишленото неизпълнение на задълженията на държавата, произтичащи от правото на ЕС или неизпълнението им поради непредпазливост да е елемент, който следва да се вземе под внимание при преценката за достатъчно съществения характер на нарушението, отсъствието на вина не води автоматично до отсъствие на "достатъчно съществено" нарушение, респективно не води до извод за липса на едно от задължителните условия за ангажиране на отговорността на държавата. Нарушението може да бъде достатъчно съществено и при наличието на други, обективни елементи, като липсата на свобода на преценка, висока степен на яснота и прецизност на нарушената правна норма, неизвинимият характер на евентуалната грешка при прилагане на правото. Наличието на вина придава достатъчно съществен характер на нарушението, но от друга страна липсата на вина не прави нарушението несъществено, изискването за виновно поведение по чл.45 от ЗЗД за да бъде ангажирана деликтната отговорност, надхвърля обхвата на понятието "достатъчно съществено нарушение", следователно редът за обезщетяване по ЗЗД е неприложим. Нормата на чл.204, вр. чл.1, ал.1 от ЗОДОВ поставя изискване за предварителна отмяна на акта, от който се претендират вреди, но от друга страна от т.143 и т.146 от Решението на СЕС по дело C-571/16 следва, че макар самото по себе си това изискване да не противоречи на принципа на ефективност, такова задължение може да затрудни прекомерно получаването на обезщетение за вредите, причинени от нарушение на правото на Съюза, ако на практика няма възможност за такава отмяна. Наред с това в т.142 от Решението и в т.77 от Решението на СЕС по делото Fub, C-429/09, би било в разрез с принципа на ефективност да се изисква от

увредените лица всеки път да използват всички правни способности за защита, с които разполагат, при положение че това би било прекомерно трудно или не е разумно да се изисква от тях. В конкретния случай този стандарт се преценява от настоящия състав като изпълнен, тъй като при действащото към 2014 година, законодателство и константната съдебната практика на ВАС, ищецът не би имал ефективен способ за защита, още повече, че всички дела, образувани по жалби на вложители в К. срещу Решенията на БНБ за поставяне на К. под специален надзор, за продължаване срока на надзора и за отнемане на лиценза на К. - при това с директно позоваване на Директива 94/14/ЕО и твърдение, че депозитите са станали неналични още с вземане на Решението за поставяне на К. под специален надзор - са оставени от ВАС без разглеждане, по съображения, че тези актове не засягат права и интереси на вложителите, а създават задължения само за банката - Определения постановени по адм.д. № 15546/2014 г; адм.д № 3892/2015; Решение по адм.д № 11445/15 г. и опитите на вложителите да приведат действащата към момента схема за гарантиране на депозитите в съответствие с Директива 94/19/ЕО са пресечени, освен това без разглеждане поради липса на правен интерес, са оставени и жалбите на акционерите срещу Решението за отнемане на лиценза - определение на ВАС № 3725/02.04.2015г. по адм.д. № 3438/2015 година и е липсвал възможен процесуален ред, при който в рамките на ефективен съдебен контрол на актовете и действията на БНБ, да бъде извършена преценка за съответствието на българската схема за гарантиране на депозитите с изискванията на Директива 94/19/ЕО, а при липсата на такава процесуална възможност и след като според действащото към момента законодателство актът, с който се отнема лиценза на банката е актът по чл.1 пар.3, буква i) от Директивата, на вложителите не може да се противопостави изискване, като това по чл.204, ал.1 от АПК - за предварителна отмяна на акта, т.к това би било в нарушение на принципа на ефективност.

С Решение от 25 март 2021 година по дело С-501/18 година, СЕС е посочил, че Директива 94/19 е отменена и заменена с Директива 2014/49/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 година относно схемите за гарантиране на депозити и тъй като отмяната влиза в сила на 4 юли 2015 г., към случая в главното производство остава приложима Директива 94/19 година, в чийто член 1 е посочено, че по смисъла на настоящата Директива „депозит“ означава всяко кредитно салдо, което се получава в резултат на средства, оставени по сметка или от временни положения, произтичащи от обичайни банкови сделки, и което дадена кредитна институция трябва да изплати, съгласно приложимите [законови] и договорни условия, както и всеки дълг, доказан чрез сертификат, издаден от кредитна институция, „неналичен депозит“ означава депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно [законовите] и договорни условия, приложими към него, когато е налице едно от следните обстоятелства, съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и, че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи. Компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от пет работни дни след като са се уверили за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми.

Ето защо при транспонирането на Директивата в българското законодателство е възприето, че този извод следва да почива върху установяването, че съответната институция е неплатежоспособна, което от своя страна служи като основание за отнемане на издадения ѝ лиценз. Следва да бъде посочено още, че в съответствие с чл. 119, ал. 5 ЗКИ по влога на ищеца е била начислявана договорна лихва през

целия период, през който [фирма] е била поставена под специален надзор.

С Решение №82/30.06.2014 г.,
прието с Протокол № 14 на УС на БНБ на основание чл. 116, ал. 2, т. 1 от ЗКИ,,
лихвите

по депозитите в К. са били намалени до средния им пазарен размер. Неоснователен е и доводът на ищеца, че БНБ не е предприела мерки за оздравяване на [фирма].

Следва да бъде посочено, че член 3, параграф 1, първа алинея, първо изречение и параграф 2 от посочената Директива предвижда, че всяка Държава-членка осигурява в рамките на нейната територия да бъдат въведени и официално признати една или повече схеми за гарантиране на депозити. Съгласно член 10, параграф 1 от Директива 94/19-„Схемите за гарантиране на депозити трябва да са в състояние да изплащат надлежно проверените искания на вложителите по отношение на неналични депозити в рамките на 20 работни дни от датата, на която компетентните органи извършат установяване, както е посочено в член 1, [точка] 3, подточка i). В Съображения 27—29 от Регламент № 1093/2010 се посочва, че гарантирането на правилното и пълно прилагане на правото на Съюза е основна предпоставка за целостта, прозрачността, ефикасността и нормалното функциониране на финансовите пазари, стабилността на финансовата система, както и за неутралните условия на конкуренция между финансовите институции в Съюза.

Съгласно член 2, седмо тире от Директива 2001/24 „мерки за оздравяване“ са мерки, „които имат за цел да запазят или възстановят финансовото състояние на кредитна институция и биха могли да засегнат съществуващите права на трети лица, включително мерки, свързани с възможност за временно преустановяване на плащания, спиране на изпълнителни действия или намаляване на вземанията“.

Член 3 от тази Директива, озаглавен „Предприемане на мерки за оздравяване — приложимо право“, гласи: Само административни или съдебни органи на държавата членка по произход са компетентни да вземат решение за прилагане на една или повече оздравителни мерки в кредитна институция, включително в клоновете, установени в други държави членки. Мерките за оздравяване се прилагат в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби и с процедурите, приложими в държавата членка по произход, доколкото друго не е предвидено в настоящата директива. Мерките за оздравяване са действащи в [целия Съюз] от момента, в който станат действащи в държавата членка, в която са предприети“. Член 7, параграф 6 от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити, изменена с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 година, трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него право на вложителя да получи компенсация обхваща единствено изплащането от схемата за гарантиране на депозитите на неналичните депозити на този вложител до размера, определен в член 7, параграф 1а от тази Директива, изменена с Директива 2009/14, след като компетентният национален орган установи неналичността на държаните от съответната кредитна институция депозити в съответствие с член 1, точка 3, подточка i) от посочената Директива, изменена с Директива 2009/14 и член 7, параграф 6 от същата директива, изменена с Директива 2009/14 не дава основание да се счита, че посоченият вложител има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавеното изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични.

Разпоредбите на член 1, точка 3, подточка i) във връзка с разпоредбите на член 7, параграф 6 и член 10, параграф 1 от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба или договорна клауза, съгласно която депозит в кредитна институция, чиито плащания са преустановени, става изискуем едва след като компетентният орган отнеме издадения на тази институция банков лиценз и при условие че вложителят изрично е поискал изплащане на този депозит. По силата на принципа на предимство на правото на Съюза националният съд, сезиран с иск за обезщетение за вредите, за които се твърди, че са причинени поради изплащането на гарантирания размер на такъв депозит извън срока по член 10, параграф 1 от тази Директива, изменена с Директива 2009/14, е длъжен за целите на произнасянето по този иск да не приложи тази национална правна уредба или договорна клауза.

Съгласно първо и второ съображение от Директива 94/19/ЕО, с въвеждането на схеми за гарантиране на банковите депозити във всички държави членки и с хармонизирането на приложимите гаранции за минимална сума, Директивата има за цел хармоничното развитие на дейностите на кредитните институции в целия Съюз чрез премахването на всички ограничения върху правото на установяване и свободата на предоставяне на услуги, като същевременно се повишава стабилността на банковата система и защитата на вложителите. За тази цел, член 3 от Директива 94/19/ЕО предвижда, че всяка държава членка осигурява в рамките на нейната територия да бъдат въведени една или повече схеми за гарантиране на депозити. Съгласно член 7, § 1 и 1а от същата Директива, държавите членки осигуряват гарантираният размер на съвкупните депозити на всеки вложител да бъде установен на 100 000 Е., в случай че депозитите са неналични. "Неналичен депозит" по смисъла на чл.1, пар.3 от Директивата е депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно правните и договорни условия, приложими към него, когато: i) съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи.

Директива 94/19/ЕО, изменена с Директива 2009/14/ЕО, на Европейския парламент и на Съвета относно схемите за гарантиране на депозити по отношение на гарантирания размер и срока на изплащане, е транспонирана в българското законодателство чрез Закона за гарантиране на влоговете в банките и Закона за кредитните институции. Измененията, въведени с Директива 2009/14/ЕО, са транспонирани своевременно през 2009 г. с измененията на посочените два закона - ДВ, бр.44/2009 г., в сила от 12.06.2009 г. С измененията на ЗГВБ от 2010 г. - ДВ, бр.101/2010 г., в сила от 31.12.2010 г., е въведен новият гарантиран размер от 100 000 евро на депозитите, съгласно измененията на чл.7 от Директива 94/19/ЕО.

При първоначалното въвеждане на разпоредбата на чл.1, пар.3, буква i) от Директива 94/19/ЕО, в националното законодателство е възприет подход, според който изискването съответната кредитна институция да "изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи" е равнозначно на установяване неплатежоспособността на институцията. Съгласно чл.36, ал.2 от ЗКИ, в редакцията до изменението с ДВ, бр.62/14.08.2015г., неплатежоспособност е налице при две хипотези: когато банката не изпълнява повече от 7 работни дни свое изискуемо парично задължение, ако това е пряко

свързано с финансовото състояние на банката и по преценка на БНБ не може да се очаква изплащане на изискуемите парични задължения в приемлив период от време или собственият капитал на банката е отрицателна величина. Изискуемият от чл.1, § 3, подточка i), ал.2 от Директива 94/19/ЕО срок от 5 работни дни, в който компетентните органи следва да извършат преценката на финансовото състояние и способността на банката да изплаща гарантираните депозити е въведен в чл.36, ал.3 от ЗКИ - като изискване, в срок от 5 работни дни от установяването на неплатежоспособността на банка, БНБ да отнеме лиценза ѝ. Срокът по чл.10, § 1 от Директива 94/19/ЕО, в който схемите за гарантиране на депозити следва да бъдат в състояние да изплащат надлежно доказаните претенции на вложителите, по отношение на неналичните депозити - 20 работни дни от датата, на която компетентните органи извършват установяването по чл.1, пар.3, подточка i) от Директива 94/19/ЕО, е въведен в чл.23, ал.5 от ЗГВБ /в редакцията до изменението с ДВ, бр.62/14.08.2015г./ и тече от датата на решението на БНБ за отнемане на лиценза за банкова дейност на търговска банка. Така възприетият в ЗГВБ и ЗКИ подход - сроковете по чл.1, пар.3, буква i) и чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО да текат от момента, в който БНБ вземе решение за отнемане лиценза на кредитна институция поради неплатежоспособност, не е допустима схема за гарантиране на депозитите, които са станали неналични, т.к. Директивата изисква схемите за гарантиране на депозити да бъдат в състояние да изплащат доказаните претенции на вложителите, по отношение на неналични депозити, независимо дали са налице условията по националното законодателство за отнемане на лиценза на кредитна институция. Както е посочил СЕС в т.49, т.50 и т.51 от Решението по дело C-571/16, от текста на чл.1, точка 3, подточка i), първа алинея от Директива 94/19 изрично следва, че необходимо и достатъчно условие, за да се установи неналичността на депозит, който е дължим и платим, е по виждане на компетентния орган дадена кредитна институция да изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и да не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи. Освен това член 1, точка 3, подточка i), втора алинея уточнява, че посочените компетентни органи трябва да установят това "колкото е възможно по-скоро" и "не по-късно от пет работни дни след като са се уверили за пръв път, че съответната кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми". От тези разпоредби следва, че установяването на неналичността на депозитите не може да зависи от неплатежоспособността на кредитната институция или от отнемането на нейния лиценз. От обяснителния Меморандум към Предложението на Комисията за Директива е видно, че определението за неналичен депозит съзнателно не е обвързано с рисковете на производствата по оздравяване и ликвидация, освен това от съображение 12 от Директива 2009/14 следва, че съществува възможност възстановяването на депозити чрез схемата за гарантиране да се извършва успоредно с мерки за реструктуриране. Относно срока, в който трябва да се установи, че депозитите са неналични, както е посочил СЕС в т.60 Решението по дело C-571/16, този срок е императивен и останалите разпоредби на Директивата не предвиждат възможност за неговото дерогиране. От друга страна, съгласно т.66 от същото Решение, удължаването на срока за изплащане на депозитите е възможно единствено при изключителни обстоятелства и не може да надвишава 10 работни дни. Така в т.69 от Решението по дело C-571/16 СЕС е приел, че член 1, § 3 и член 10, §1 от Директива 94/19 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат, от една страна национално законодателство, съгласно което установяването на неналичността на депозитите зависи от неплатежоспособността на кредитната институция и от отнемането на нейния банков лиценз, и от друга страна, отклоняване

от предвидените от тези разпоредби срокове за установяване на неналичността и за изплащане на депозитите по съображение, че е необходимо кредитната институция да бъде поставена под специален надзор. СЕС в т.78 и в т.87 от същото Решение е посочил, че член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19 трябва да се тълкува в смисъл, че неналичността на депозитите по смисъла на тази разпоредба трябва да се установи с изричен акт на компетентния национален орган, като предварителното предявяване от титуляра на банков депозит до съответната кредитна институция на искане за плащане, което не е изпълнено, не може да бъде условие за установяване на неналичността на този депозит по смисъла на тази разпоредба. За да се задейства схемата за гарантиране на депозитите, Директива 94/19/ЕО предвижда процедура от три части: - компетентният орган се уверява, че депозит, който е дължим и платим, не е бил изплатен от кредитна институция; - в рамките на пет работни дни след това заключение, компетентният орган трябва да определи дали съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити, които са дължими и платими и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; - схемата за гарантиране на депозити трябва да е в състояние да изплати надлежно доказаните вземания на вложителите в рамките на 20 работни дни, след като компетентният орган е взел своето решение.

От доказателствата по делото, в това число и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено се установява, че ищецът е имал открита една банкова сметка в щатски долари К., като към 19.06.2014 година размерът на вземанията на ищеца от [фирма] са в размер на 225 471,83 щатски долара, а вземането на ищеца в размер на 203 062,15 лева е включено под № 4479 в Списъка на приетите вземания от синдика на [фирма] и по които не са направени възражения, като вземането е формирано от сумите, останали по партидата на ищеца след изплащане на гарантираната по закон сума в размер на 196 000 лева. Вещото лице посочва още, че ищецът е включен в първата частична сметка за разпределение на налични суми между кредиторите на К. АД под № 4353 със сума в размер на 22 949,01 лева, във втората частична сметка за разпределение- ищецът е включен под № 4351 със сума в размер на 17586,15 лева, а в четвъртата частична сметка за разпределение на налични суми е включен под №4335 със сума в размер на 10 370,95 лева.

По делото няма спор, че ищецът е бил вложител в К. и към датата на установяване на неплатежоспособност на банката от БНБ и отнемане на лиценза ѝ е разполагала с парични средства- посочени по- горе в заключението на вещото лице. След отнемане на лиценза на „К.“ е задействана схемата за гарантиране на влоговете на гражданите и на ищеца е изплатена сумата от 196 000 лева, представляваща максималният праг на гарантиране на вложенията от държавата. От своя страна, неплатежоспособността на [фирма] е обявена и в откритото производство по несъстоятелност, в което остатъкът от влога на ищеца в размер на 225 471,83 щатски долара лева към 06.11.2014 г. е приет от синдиците на банката за вземане, което ще бъде покривано от масата на несъстоятелността е в размер на 22 949,01 лева и са останали 180 113,14 лева. Следва да бъде посочено, че невъзможността ищецът да получи от [фирма] депозитите си в тази банка парични средства произтича от обстоятелството, че банката е неплатежоспособна и заради това именно ѝ е отнет лицензът и е открито производство по несъстоятелност на банката. Изпадането в състояние на неплатежоспособност е свързано с начина на управление на банката и взетите в тази връзка управленски решения. Обстоятелството, че законодателството

предвижда наличие на надзорен орган на дейността на кредитните институции не води до извод, че неплатежоспособността на една банкова институция произтича от друго, още по-малко от дейността на надзорния орган. Действията на БНБ нямат за последица изпадане в неплатежоспособност на К., а са реакция на факта, че банката фактически се оказва неплатежоспособна. Това се отнася и до Решение № 137 по протокол № 27 от 06.11.2014 година, с което е отнето разрешението за включване в капитала от втори ред на [фирма] на сума в размер на 35 000 000 евро, дадено със Заповед № БНБ – 43011/28.03.2014 г. За това решение ищецът твърди, че е взето в противоречие с европейски норми. Но следва да се има предвид, че Решението е от 06.11.2014 г. – денят, в който БНБ с изричен акт е установила неплатежоспособността на „К.“ и е отнела лиценза ѝ, т.е. не може да се твърди, че с вземане на това решение е предизвикано състоянието на неплатежоспособност. Освен това, посоченото Решение не може да се квалифицира като действие по смисъла на ЗОДОВ, а представлява юридически акт, от който за да се реализира отговорността на държавата по ЗОДОВ следва този акт да е предварително отменен, т.е. да е доказана незаконосъобразността му, а не може същата да се преценява от настоящия съд под формата на извършено от ответника действие.

Настоящият съдебен състав намира, че не е налице хипотезата на чл.204,ал.4 от АПК/ сочена от ищеца като смесване на незаконосъобразни действия на служител на БНБ, като самият ищец не прави разлика между действия и бездействия/,за да се установи незаконосъобразност на действието или бездействието на органа, в хода на производството по иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ. Това е така, защото на първо място, е не е действие, което следва да бъде установено от страна на съда. На второ място, незаконосъобразното действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или на длъжностно лице могат да бъдат само- фактическо / или материално/ действие, което се предприема без правно основание-нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон или бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение ,произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно действие по смисъла чл.1,ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото незаконосъобразното правно действие е незаконосъобразен юридически акт, който или е незаконосъобразен административен акт и в този случай отговорността пак ще бъде по чл.1 ,ал.1 от ЗОДОВ, но не за вреди от незаконосъобразни действия, а ще бъде за вреди от незаконосъобразен акт или е сделка по смисъла на гражданското право, осъществена от държавен орган, който е юридическо лице и в този случай, отговорността за вреди ще бъде по правилата на гражданското право. Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие на административен орган. Ако то се състои от фактическа страна в непроизнасяне в съответния срок по чл.57 АПК по искане да се издаде ненормативен административен акт, това бездействие по дефиницията на чл.58,ал.1 и ал.4 от АПК е приравнено на административен акт-мълчалив отказ или мълчаливо съгласие. Мълчаливият отказ на администрацията казва ВКС в мотивите към т.4 на ТР № 3/22.04.2004 година не е фактическо действие, а юридически акт, който ако бъде отменен, обосновава обезщетение от незаконен акт на органа на администрацията. Съдебната практика на ВАС също е категорична, че неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на чл.204,ал.4 от АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл.256 и чл.257 от АПК. Юридическите действия трябва предварително да бъдат отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание чл.1,ал.1 от ЗОДОВ.

Съдът не споделя довода на ищеца, че приложените от БНБ мерки по време на наложения на „К.“ специален надзор са в нарушение на чл. 63-65 от ДФЕС, тъй като мерките са наложени на „К.“ от 20.06.2014 година, когато банката е поставена под специален надзор. Към тази дата обаче [фирма] вече е била неплатежоспособна, както е прието с Решение № 1443/03.07.2015 г. по т. д. № 2216/2015 г., Софийски апелативен съд, определил като начална дата на неплатежоспособността именно 20.06.2014 година

Идентични изводи за липса на връзка между настъпилата неплатежоспособност на [фирма] и незаконосъобразно бездействие на ответника, могат да се направят и по отношение на твърденията на ищеца, че ответникът не е упражнил правилно или ефективно възложеният му банков надзор. Дори и да се приеме, че БНБ не е извършвала ефективен банков надзор, то не той или липсата на банков надзор са причина за неплатежоспособността на „К.“, което е довело до невъзможност за ищеца да се ползва от вложенията си в пълен размер. Следва да бъде посочено още, че обявяването на търговска банка в неплатежоспособност е в резултат на самата дейност на банката и на управителните и органи. Съгласно чл.9, ал.1 от Закона за гарантиране на влоговете на банките, Фондът гарантира пълно изплащане на сумите по влоговете на едно лице в една банка независимо от броя и размера им до 196 000 лева. Сумите от влоговете над посочения размер могат да се претендират от вложителите по реда на чл.2, ал.1 от Закона за банковата несъстоятелност, съгласно който производството по несъстоятелност за банка има за цел да осигури във възможно най-кратък срок справедливо удовлетворяване на вложителите и другите кредитори на банката.

Както става ясно от представените по делото доказателства, ищецът е включен като кредитор в производството по несъстоятелност на ТБ [фирма] и в това производство са й изплащани суми като част от влога и в банката. В подкрепа на горепосочените доводи е и разпоредбата на чл.79, ал.9 от Закона за кредитните институции, съгласно която Българската народна банка, нейните органи и оправомощените от тях лица не носят отговорност за вреди при упражняване на надзорните си функции, освен ако са действали умишлено.

Законосъобразността на посочените по-горе доводи се потвърждава и от мотивите на Решение на СЕС от 25 март 2021 година по дело C-501/18, с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Административен съд София-град (България) с акт от 17 юли 2018 г., постъпил в Съда на 30 юли 2018 г., в рамките на производство по дело "ВТ срещу Българска народна банка".

В параграф 49 на Решението е посочено, че член 7, параграф 6 от Директива 94/19 следва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него право на вложителя да получи компенсация обхваща единствено изплащането от схемата за гарантиране на депозитите на неналичните депозити на този вложител до определения в член 7, параграф 1а от тази Директива размер. В параграф 53 – 57 от Решението е прието, че задължение на държавата е да уреди схеми за гарантиране на депозити с минимално равнище на покритие от 100 000 Е. за всеки вложител, като това изплащане следва да стане в рамките на 20 работни дни от датата, на която компетентните органи са установили неналичността на депозита.

Изрично е посочено, че Директива 94/19 не може да доведе до отговорност на държавите членки или техните компетентни органи по отношение на вложителите, ако те са осигурили официалното въвеждане и признаване на една или повече схеми за гарантиране на депозитите или на самите кредитни институции и са осигурили компенсирането или защитата на вложителите съгласно условията, предписани от

посочената директива, защото Директивата не дава на вложителите права, по силата на които да ангажират отговорността на държавата на основание на правото на Съюза, когато депозитите им не са налични поради слаб надзор от страна на компетентните национални органи: „... чл. 7, параграф 6 от Директива 94/19 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него право на вложителя да получи компенсация обхваща единствено изплащането от схемата за гарантиране на депозитите на неналичните депозити на този вложител до размера, определен в чл. 7, параграф 1а от тази Директива, след като компетентният национален орган установи неналичността на държаните от съответната кредитна институция депозити в съответствие с чл. 1, точка 3, подточка i) от посочената Директива, поради което чл. 7, параграф 6 от нея не дава основание да се счита, че посоченият вложител има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавеното изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични.“

Анализът на правната уредба води до извод, че редът за обезпечаване на вземанията на вложители от кредитна институция, обявена в несъстоятелност, се съдържа в разпоредбите на чл.9, ал.1 от Закона за гарантиране на влоговете на банките и чл.2, ал.1 от Закона за банковата несъстоятелност. Всичко изложено до тук сочи, че твърденията на ищеца за това, че претендираните вреди са настъпили от посочените от нея незаконосъобразни действия или бездействия на ответника е неоснователна. Липсва пряка причинно-следствена връзка между посочените от ищеца действия, респ. бездействия на ответника (независимо дали те са законосъобразни или не) и вредите, чието обезщетяване се търси в настоящото производство. Това е достатъчно основание за отхвърляне на иска като неоснователен. Независимо от това, следва да се посочи още, че от страна на ищеца не е доказано наличието на претърпени имуществени вреди. Такива ще са налице, ако се докаже намаляване на имуществото на ищеца чрез намаляване на активите или увеличаване на пасивите (задълженията). В конкретния случай не се установява такова намаление, тъй като е налице вземане на ищеца от „К.“ в размера на остатъка от депозита му над изплатения му гарантиран размер, по което вземане, както самият ищецът сочи, се извършва плащане. Фактът, че поради изплащането на това вземане по специалния ред на З. в производство по несъстоятелност на банката, ищецът не разполага със средствата си към настоящия момент, не означава, че с размера на неговото вземане за него е настъпила вреда. Начинът на удовлетворяване на кредиторите в производство по несъстоятелност въобще и в частност при несъстоятелност на банка е законово регламентиран и в него не участва БНБ, поради което не би могла да отговаря за това кога, как и колко от вземането на кредиторите на банката ще бъде изплатено. Нещо повече- дори и да се приеме, че ищецът е претърпял вреди, то тези вреди не са в резултат на административна дейност, а са в резултат на договорни отношения, развили се между ищеца и [фирма] и то на плоскостта на гражданското право, не на административното.

С оглед на всичко изложено до тук, при липса на безспорно установено настъпване на вреда в претендирания от ищцата размер и на пряка връзка между евентуална такава вреда и твърдените от ищеца неправомерни действия, респективно бездействия на ответника, съдът намира предявения иск за неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Съдът не кредитира представените доказателства от страна на ищеца – изготвена експертиза по друг повод относно капиталовата адекватност на К., защото тази експертиза е изготвена по друг повод и да се приеме, че тя е годно доказателство би

се нарушил принципът за устност и непосредственост, което е недопустимо. Експертизата е способ за събиране и проверка на доказателства, но само и единствено ако същата е изготвена по повод конкретно дело и същата не може да бъде доказателство в настоящото производство.

По иска за заплащане на мораторна лихва за забава в размер на 91 422,67 лева от 20.06.2014 година до 19.06.2019 година върху главница от 180 113,14 лева и за заплащане на законната лихва върху сумата от предявяване на иска - 20.06.2019 година до окончателното изплащане на сумата,

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид неоснователността на исковата претенция за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, двете искиви претенции – за мораторна лихва и за законна лихва за забава също са неоснователни и не подлежат на уважаване.

Съдът намира оспорването на ищеца на Решение №138 на УС на БНБ от 06.11.2014 година на основание чл.17,ал.2 ГПК за процесуално недопустимо. Съображенията за това са следните:

Дали въпросното Решение на УС на БНБ от 06.11.2014 година е законосъобразно или не, е въпрос, който не може да бъде обсъждан в настоящото производство, тъй като е недопустим косвен съдебен контрол на това Решение, още по-малко в исково производство, каквото е настоящото. ВАС неведнъж се е произнасял в смисъл, че предходен акт не е предмет и не може да бъде предмет на съдебен контрол в производство, образувано по жалба срещу друг административен акт, още по-повече в производство по чл.250 АПК и по реда на ЗОДОВ.В административното производство се преценява законосъобразността на пряко обжалвания административен акт и косвен съдебен контрол върху друг административен акт е недопустим. Така напр. в [Решение № 4868 от 16.05.2007 г. по адм. д. № 2555/2007 г., IV отд. на ВАС](#), РЕШЕНИЕ № 2937 ОТ 05.03.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 16743/2009 Г., IV ОТД. НА ВАС. Наред с това, съдът дължи произнасяне по спора, с който е сезиран и за неговото разрешаване и следва да установи приложимия закон и фактите, които осъществява конкретна хипотеза на правна норма, за да бъде приложена съответната диспозиция или санкция.В настоящото съдебно производство,чийто предмет е иск по чл.1 от ЗОДОВ,съдът не притежава правомощия да извършва косвен съдебен контрол върху други актове,в това число и върху Решение на УС на БНБ от 06.11.2014 година Следва да бъде посочено още, че прилагането на "косвен" съдебен контрол в административния процес е в противоречие с изрични правни норми -[АПК](#) - [чл. 129 от АПК](#), уреждащ съединяването на жалби като единствена хипотеза, [чл. 132](#) и [чл. 133](#) от АПК, уреждащи подсъдността. Възможността за контрол относно действителността на административни актове,от които се пораждат права или задължения е ограничена изрично от специалния процесуален закон, в който по очевидни причини (проявление на принципите законност, обективност, служебно начало, добросъвестност и на липса на лице с правен интерес за оспорване) не е въведена хипотезата на [чл. 146, ал. 2, т. 2 от АПК](#) и е недопустимо по пътя на косвения съдебен контрол да се разширяват правомощията на съда, изрично ограничени от законодателя. В случая, не е налице и хипотезата на [чл. 17 от ГПК](#) във връзка с чл.144 АПК, защото е налице противоречие на основни принципи на административния процес относно предмета на съдебния спор, който е различен от този в гражданския процес и не е налице неуреден случай. Това перпоставя безразглеждана на оспорването на ищеца срещу това решение на УС на БНБ и перкртяване на производството по делето в тази му част.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Съгласно нормата на чл.10,ал. (2) (Изм. - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г.) Ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В съответствие с нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 година, в сила от 03.12.2019 година, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат. [Вярно е, че тази норма няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ\(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.\) в сила от 03.12.19 година с§ 6. \(1\) е посочено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 20.06.2019 година, много преди влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и безспорно не може да намери приложение в случая.](#)

На основание чл.10,ал.2 от ЗОДОВ ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметката на АССГ сумата от 200 лева- изплатен депозит за вещо лице.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр. с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА М. Т. Г. ОТ ГР. С. СРЕЩУ БНБ ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ПРЕТЪРПЕНИ ИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ В РАЗМЕР НА 180 113,14 ЛЕВА- РАЗЛИКА МЕЖДУ РАЗМЕРА НА ВЛОЖЕНИЯТА НА ИЩЕЦА И ИЗПЛАТЕНИЯ ГАРАНТИРАН ДЕПОЗИТ ВСЛЕДСТВИЕ НА ПРОТИВОПРАВНО

БЕЗДЕЙСТВИЕ НА БНБ ОТ НЕУПРАЖНЕН НАДЗОР И КОНТРОЛ НА К. АД на 20.06.2014 година, ведно с мораторна лихва за забава в размер на 91 422,67 лева за периода от 20.06.2014 година до 20.06.19 година и за заплащане на законната лихва върху сумата от 180 113,14 лева от предявяване на иска-20.06.2019 година до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА М. Т. Г. ОТ ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ ПО СМЕТКАТА НА АССГ СУМАТА ОТ 200 ЛЕВА – ИЗПЛАТЕН ДЕПОЗИТ ЗА ВЕЩО ЛИЦЕ.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА БНБ ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ ИСКАНЕТО НА М. Т. Г. ОТ ГР. С. ЗА УПРАЖНЯВАНЕ НА ИНЦИДЕНТЕН СЪДЕБЕН КОНТРОЛ ВЪРХУ РЕШЕНИЕ № 138 НА УС НА БНБ ОТ 06.11.2014 ГОДИНА.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО ДЕЛОТО В ТАЗИ МУ ЧАСТ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК, / а в прекратителната част имащо характер на определение- с частна жалба в 7 дневен срок пред ВАС на РБ от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

